

BEGONTE, UNHA ESTRELA DOURADA

Alá pola década dos 70, eu era un mozo dos arrabaldes de Lugo e oía falar dun belén moi importante que estaba na Chaira, no lugar de Begonte concretamente. Hoxe, medio século despois, eu xa vou para vello e o famoso Belén cumpre 50 anos de existencia e chega á idade de ouro.

Unha Estrela dourada sinala o Misterio que ano tras ano segue brillando cada Nadal, medrando en grandeza e sona para asombrarme e emocionarme cada ano porque o sigo mirando cos ollos de neno, ese neno que todos levamos dentro, bendita inocencia! Agora peregrino coa mesma ilusión desde as terras da Mariña onde vivo.

A luz dourada da súa Estrela sinala o camiño para salvarnos do naufraxio dunha sociedade enferma, á que lle chamamos civilización; dos males que nos afogan, algúns inevitables como esta pandemia, esta praga que non acaba, que asolaga o mundo; outros pecados nosos de cada día: o odio, a intolerancia, o desamor, o desafecto que nós mesmos cometemos; a violencia de xénero; a violación e a morte; as guerras que negan o poder da palabra. En fin, a inxustiza e desigualdade social e económica entre os seres humanos que provoca a miseria para os máis desfavorecidos, especialmente os nenos e as nenas. Todo un rosario de calamidades que sofren e golpean as nosas vidas e a perda de valores que convierten o Nadal en simples reunións familiares ou de amigos onde reina o consumismo e a competitividade nun mundo cada vez máis individualista, egoísta e insolidario. Son

estas razóns e non o frío as que fan tremer ao Neno no portal, talvez só o arroupen os sorrisos dos nenos e das nenas.

Os propios Resis Magos perderon o seu papel de ofrenda e convertéronse en meros portadores de moreas de agasallos que nin aequera se aprecian. Perderon a súa esencia. Volvamos soñar coa maxia do auténtico Nadal.

Este noso Belén de Begonte é un referente, puxo no mapa esta vila, dentro e fóra de Galicia. Belén dos beléns, orgullo dos chairegos e de todos nós que segue recreando a vida no rural dunha aldea galega, paisaxe e paisanaxe da Terra Chá, coas súas casas chairegas, o río, os seus traballos e oficios rebulindo a imaxe e semellanza da realidade. Figuras (máis dun cento) ocupadas nas súas tarefas, enchendo de vida a aldea. Labores individuais, familiares e comunais (dende a matanza á malla), todo o pobo traballando, mesmo están os efectos especiais da tormenta, do trono e o lóstrego no ceo da noite. Non falta nada, non falta ninguén, contra a Galicia baleirada na que só habitan o abandono e a soidade.

Todo grazas ao esforzo e empeño dos impulsores, os amigos e benfeitores que desde o ano setenta e dous fan posible este milagre, este prodixio, desde o seu fundador D. Xosé Domínguez Guizán e despois o seu irmán D. Xesús, alma máter da súa continuidade xunto co artesán e artista Xosé Rodríguez Varela, os seus familiares, colaboradores, entre eles Xulio Xiz, o seu divulgador e promotor.

Que esta luz rache a fría néboa para que unha raiola quente os días curtos do solsticio e afaste as tebras da lonta noite do corazón do inverno.

Que unha luz interior de brillo inequívoco (non de neón, non) alumee o verdadeiro espírito do NADAL.

Que a luz desta estrela de Begonte borre todas as sombras que escurecen este mundo.

Regreso un ano máis convocado pola ESTRELA que deita un canto de amor e de esperanza no corazón da Chaira para renovar os votos que duren o ano enteiro, como cando acompañaba as distintas promocións dos meus alumnos e alumnas de Viveiro, desta volta levo da man a miña neta Antía. . . Mira, mira avó!!!